

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/88/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119214486
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6119214486.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpený: JUDr. Tomáš Zboja, advokát so sídlom E. X, Z., proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpený: JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom M. H. X/A, C., o zaplatenie sumy vo výške 590,47 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 24C/26/2019-140 z 21. februára 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým vydaným v prejednávanej veci) okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 590,47 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 22.07.2018 do zaplatenia (výrok I.). Žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.). Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a nesporného tvrdenia strán sporu mal okresný súd preukázané, že 31.03.2018 došlo k poistnej udalosti, na základe ktorej právnomu predchodcovi žalobcu ako poškodenému vzniklo právo na náhradu škody, a to aj priamo proti žalovanému ako poistiteľovi škodcu na základe zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „Zákon o povinnom zmluvnom poistení“). V rámci tohto práva si právny predchodca žalobcu proti žalovanému uplatnil nárok na náhradu nájomného za náhradné vozidlo vo výške 1.231,20 eur, žalovaný poskytol právnomu predchodcovi žalobcu poistné plnenie len vo výške 640,73 eur. Medzi stranami sporu zostal sporný právny dôvod vzniku nároku právneho predchodcu žalobcu na náhradu nájomného a platnosť postúpenia pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na poistné plnenie. Okresný súd uviedol, že Zákon o povinnom zmluvnom poistení ani Občiansky zákonník výslovne neuvádzajú nájomné za náhradné vozidlo ako škodu vzniknutú pri poistnej udalosti, avšak považoval za nepochybné, že poškodený má nárok na náhradu tohto nájomného za predpokladu, že jeho vynaloženie si škodová udalosť vyžiadala. Uvedené závery potvrdzuje ustálená súdna prax ako aj žalobcom tvrdené a žalovaným nepopreté metodické usmernenie členov Slovenskej kancelárie poisťovateľov č. 17/2002. Právnomu predchodcovi žalobcu teda proti žalovanému vznikol nárok na náhradu účelne vynaloženého nájomného za náhradné vozidlo. Dĺžku nájmu ani výšku denného nájomného žalovaný v priebehu konania žiadnym spôsobom nenamietal, napriek tomu, že poistné plnenie poskytol právnomu predchodcovi žalobcu len čiastočne. Takéto čiastočné poskytnutie poistného plnenia však žiadnym spôsobom neodôvodnil, a to ani v priebehu konania ani v oznámení o poistnom plnení. Okresný súd považoval tak za nespornú jednak potrebu uplatnenej dĺžky nájmu

ako aj účelnosť výšky nájomného. Na výšku nájomného nemal vplyv počet najazdených kilometrov náhradným vozidlom, preto námietku žalovaného o nezistení počtu týchto kilometrov považoval za nedôvodnú. Nájomné za náhradné vozidlo bolo totiž dohodnuté pevnou sumou za deň trvania nájmu. Pohľadávku právneho predchodcu žalobcu proti žalovanému na náhradu nájomného považoval okresný súd za preukázanú v celej uplatnenej výške u žalovaného. Pokiaľ žalovaný namietal platnosť postúpenia pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na poistné plnenie na osobu žalobcu, uvedenú námietku považoval za účelovú a nezakladajúcu sa na právnom posúdení veci. Právnomu predchodcovi žalobcu vznikla proti žalovanému pohľadávka na poskytnutie poistného plnenia - náhradu škody pred jej postúpením žalobcovi. Právnomu predchodcovi žalobcu totiž vznikla škoda okamihom vzniku jeho záväzku proti žalobcovi na zaplatenie nájomného. Už vznikom tohto záväzku vznikla na jeho majetku škoda - zmenšenie majetku. Skutočné plnenie tohto záväzku - úhrada vystavenej faktúry nie je pre vznik pohľadávky na poistné plnenie určujúca. Okresný súd tak uzavrel, že právny predchodca žalobcu postúpil žalobcovi riadne existujúcu pohľadávku a nie je daný dôvod, aby toto postúpenie bolo neplatné ako to tvrdí žalovaný. V tejto súvislosti považoval za nedôvodnú aj námietku žalovaného o neoprávnenom podnikaní žalobcu. Postúpenie pohľadávky je riadnym a plne odôvodneným inštitútom občianskeho práva a samo o sebe nie je možné ho považovať za neoprávnené podnikanie, a to ani v prípade, že k postúpeniu pohľadávky došlo vo viacerých prípadoch. Pre úplnosť okresný súd uviedol, že námietky žalovaného vo vzťahu k úplnosti žaloby považuje tiež za účelové a nedôvodné. Uvádzané prípadné nedostatky žaloby vyhodnocuje súd pred začatím konania a len ako podmienky na ďalšie konanie. V prípade, že ich považuje za dostatočné, v konaní musí riadne pokračovať. Ak by aj náležitosti žaloby dostatočné neboli, súd je povinný žalobcu vyzvať na ich doplnenie a o takto doplnenej žalobe ďalej konať. Navyše, ak by aj žaloba obsahovala nedostatky, tieto by za určitých okolností mohli byť dôvodom iba na jej odmietnutie. Keďže však k nemu nedošlo, nemôžu byť dôvodom na zamietnutie žaloby vo veci samej. Okresný súd žalobu považoval za dôvodnú v časti istiny v celom rozsahu a vyhovel jej. Pri rozhodovaní o nároku žalobcu na úroky z omeškania vychádzal z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a ustanovenia § 11 ods. 7 Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Vzhľadom na to, že žalobca mal vo veci plný úspech v zmysle § 255 ods. 1 CSP mu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípmi spravodlivosti zakladá porušenie základných práv a slobôd. Žalovaný v prvom rade namietal, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s námietkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Poukázal na skutočnosť, že došlo ku škodovej udalosti, ktorá mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného ako poisťovní. V dôsledku tohto mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného motorového vozidla u žalobcu v zmysle zmluvy o nájme. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru z 22.06.2018. Poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 24.06.2018 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. S poukazom na uvedené skutočnosti a na znenie ust. § 524 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje možnosť postúpenia pohľadávky, nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy tak nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, ale došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade faktúry pritom nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení. Z tejto zmluvy jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku

postúpiť na žalobcu a kauzálne žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Na záver poukázal žalovaný na skutočnosť, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo 145/17, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím. Dovolací súd zároveň v tomto rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 Zákona o povinnom zmluvnom poistení je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ tohto zákona, jej účelom je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia poisťnej udalosti.

3. Žalobca vo vyjadrení z 27.05.2020 k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania. Tvrdenia žalovaného v podanom odvolaní označil za neopodstatnené. Vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal aktívnu vecnú legitímáciu. Ďalej uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je dostatočne zrozumiteľné a vyčerpávajúce. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky je zrejme aj z toho, že čiastočné poisťné plnenie poukázal práve na jeho účet ako postupníka. Pokiaľ sa žalovaný nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie nemožno iba na základe tejto skutočnosti hovoriť o arbitrárnosti a svojvôle súdu pri rozhodovaní. Poukazujúc na iné rozhodnutia súdov druhej inštancie v skutkovo obdobných veciach, žalobca uviedol, že žalovaný sa snaží zmluvu o postúpení pohľadávky rozfázovať a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradil žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa to zrealizuje vzájomným zápočtom. K tvrdeniam žalovaného ohľadom úrokov z omeškania uviedol, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu v otázke priznania úrokov z omeškania v obdobných prípadoch nie je jednotná. Opačné stanovisko ako uvádza žalovaný zaujal Najvyšší súd SR napríklad v rozsudku 5Obo 19/2009 z 23.05.2009. Rovnako Krajský súd v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn. 11Co 135/2019 vo svojom rozhodnutí uviedol, že uvedenej otázke doposiaľ nebolo prijaté zjednocujúce stanovisko. Ustanovenie § 11 ods. 8 Zákona o povinnom zmluvnom poistení upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa ods. 6 cit. zákona avšak nezbavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie. Záver okresného súdu o dôvodnosti uplatneného nároku na úroky z omeškania považoval za správny.

4. Ďalšie vyjadrenia strán sporu vo veci neboli dané.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalovaného, vyjadrenia žalobcu a obsahu spisu, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, dospel k záveru, že po zrušení predchádzajúceho rozsudku okresného súdu a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/209/2019-116 zo dňa 16. decembra 2019 súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v požadovanom rozsahu, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, preto odvolací súd podľa § 387 ods. 2 CSP, konštatujúc správnosť týchto dôvodov, v podstatných bodoch na ne odkazuje, bez potreby ich opakovania.

7. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), zaoberal sa pri posudzovaní veci iba podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní žalovaného a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

8. Žalovaný v odvolaní v prvom rade namietal, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a arbitrárny, postihnutý nepreskúmateľnosťou.

9. V nadväznosti na uvedenú námietku žalovaného odvolací súd uvádza, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka/strany na spravodlivý proces.

10. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného o arbitrárnosti, nesprávnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia vyhodnotil ako neopodstatnenú. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne normy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil právne závery, ktoré vysvetlil. Odôvodnenie rozsudku súdu obsahuje odpovede na všetky otázky uvádzané žalovaným v odvolaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto zodpovedá požiadavkám ust. § 220 ods. 2 CSP.

11. V ďalšom žalovaný namietal nesprávne posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorú námietku odvolací súd rovnako vyhodnotil ako nedôvodnú.

12. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v prejednávanej veci. Táto legitímácia vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poisťného plnenia na základe obdobnej zmluvy o postúpení pohľadávky zaplatil žalobcovi, čo je v zásadnom rozpore so súčasnou obranou žalovaného spočívajúcou v tvrdení neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, a teda nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd poukazuje na to, že poškodený úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 381/2001 Z. z. a ktorú si mohol voči žalovanému ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovaným), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takejto plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Prípady, kedy pohľadávka nie je spôsobilá na postúpenie upravuje ust. § 525 Občianskeho zákonníka, pričom v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by tu existovali takéto zákonné dôvody vylučujúce postúpenie. Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že poškodený uhradil nájomné žalobcovi titulom zmluvy o prenájme dopravného prostriedku formou započítania (čo je aj jeden zo zákonných spôsobov zániku záväzku, resp. spôsobov úhrady podľa § 580 Občianskeho zákonníka v spojení s § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka). V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítajú. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky zahŕňa úhradu faktúry a zároveň postúpenie pohľadávky poškodeného voči žalovanému. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Dižníkom v tomto prípade je práve žalovaný, nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený tak v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k reálnemu úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

13. Za vecne správny považoval odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie o oprávnenosti nároku žalobcu na úroky z omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu sa ust. § 11 ods. 8 Zákona o povinnom zmluvnom poistení týka len prípadu omeškania poisťovateľa s plnením jeho nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 predmetného zákona, riadne a včas začať a skončiť prešetrenie poistnej udalosti a jeho výsledky riadne oznámiť poškodenému. Nezaobera sa však omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej právnej povinnosti peňažného charakteru, a to včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody. Ustanovenie § 11 ods. 8 Zákona o povinnom zmluvnom poistení nevylučuje vznik nároku poškodeného na úroky z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Predmetné ustanovenie neurčuje, že poškodený má nárok na úroky z omeškania len v prípade v ňom uvedenom. Žalovaný poukazoval na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017, s ktorými je rozhodnutie okresného súdu v rozpore. Odvolací súd však má za to, že pri akceptácii tam uvedeného názoru, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, by v zásade poisťovňa bola hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností - riadne prešetriť poistnú udalosť a výsledok oznámiť poškodenému, no nie k plneniu svojej povinnosti peňažného charakteru poskytnúť peňažné plnenie. Dovedené do ad absurdum - pre poisťovňu by bolo výhodné a priori každý poistený nárok odmietnuť a každú poistnú udalosť iba prešetriť, oznámiť poškodenému v každom prípade akékoľvek dôvody, pre ktoré odmieta poskytnúť poistné plnenie a poistné plnenie poskytnúť až v dôsledku podanej žaloby. Nie každý poškodený by svoj nárok uplatnil súdnou cestou a prípadne neuplatnené nároky poškodených by mohli prevýšiť eventuálne náklady poisťovne na úhradu trov konania žalobcov. Takýto postup poisťovne by podľa názoru odvolacieho súdu nebol v súlade so spravodlivosťou. Poškodený by bol tzv. nedobrovoľným veriteľom, t.j. veriteľom, ktorým sa stal nie na základe svojej vôle, ale nútene - nedobrovoľne v dôsledku protiprávneho konania, z ktorého mu vznikla škoda. Navyše výklad, podľa ktorého by jedna kategória dlžníkov, poisťovní pri nárokoch z povinného zmluvného poistenia, bez legitímneho dôvodu z hľadiska možnosti uplatnenia úrokov z omeškania voči nim, mala byť vo výhodnejšom postavení oproti iným dlžníkom, podľa názoru odvolacieho súdu naráža aj na ústavný princíp rovnosti (čl. 12 ods. 1 Ústavy SR) a na právo vlastníť majetok (čl. 20 Ústavy SR). Vedený týmito úvahami sa odvolací súd nestotožnil s názorom vysloveným v rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 z 22.11.2018. Závery súdu prvej inštancie o dôvodnosti nároku na úroky z omeškania tak považoval za vecne správne a aj v tejto časti rozsudok okresného súdu potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, a to v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady týchto trov rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

15. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 CMP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)